

JOHN BLANCHARD

PSE ERDHI JEZUSI në tokë?

"Perëndia ka zbritur në këtë planet të pushtuar nga armiku në trajtë njerëzore"
C.S.Lewis

PSE ERDHI JEZUSI NË TOKË?

John Blanchard

Titulli i origjinalit: Why on earth did Jesus come?
Autori: John Blanchard
Botoi: Evangelical Press Faverdale North Industrial
Estate, Darlington,
DL3 0PH, England, U.K
e-mail: sales@epbooks.org

© John Blanchard 2009
ISBN: 13 978 085234 706 5

Titulli në Shqip: Pse erdhi Jezusi në tokë?
Përktheu: Lefter Roko
Redaktoi: Afërdita Cesula
E drejta e botuesit © AEM-Misioni Ungjillor, Gjirokastër, Albania, 2009.

Boton: AEM-Misioni Ungjillor, në bashkëpunim me Illyrian Gospel Trust.

Të drejtat e rezervuara: Asnjë pjesë e këtij botimi nuk duhet të riprodhohet, të vendoset në ndonjë sistem, ose të transmetohet nëpërmjet çdo formë apo mënyrë, elektronike, mekanike, fotokopjimi, inçizimi, apo ndonjë mënyrë tjetër pa marrë leje me shkrim nga botuesi.

Citimet Biblike janë marrë nga Bibla, "Diodati i Ri," (1991-1994). E drejta e autorit © SHOQERIA BIBLIKE SHQIPTARE (A.B.S) TIRANË. E përdorur me leje.

Shtypur: Vernon Publishing,
Tirana, Albania, 2009

Tirazh: 5000 kopje

ISBN: 978-99943-55-73-0

AEM Misioni
Ungjillor

PSE ERDHI JEZUSI NË TOKË?

Gjatë kohës që të duhet për të lexuar këtë faqe, do të kenë lindur mbi njëqind fëmijë dhe para se të mbarosh së lexuari tërë këtë libërth popullsia e botës do të jetë rritur me mbi gjashtë mijë njerëz.

Nga gjashtëdhjetë miliardë njerëzit që kanë jetuar në planetin tonë, shumica nuk kanë lënë pothuajse asnjë gjurmë të ekzistencës së tyre. Shumë të tjerë kanë lënë çikërrima për shkak të gjërave që kanë thënë apo bërë. Disa kanë ndikuar te mijëra, madje miliona njerëz të tjerë për shumë vjet. Pastaj pak, shumë pak, kur mendon për këtë, kanë lënë një shenjë të madhe në histori dhe që njihet në mbarë botën. Filozofët, shkencëtarët, sunduesit, politikanët dhe themeluesit apo kryesuesit e feve përfshihen te këta të fundit në këtë 'listë A'. Megjithatë, në këtë grup elitë, një person del mbi gjithë të tjerët. Asnjë person tjetër nuk ka tërhequr mbi vete një përzierje të tillë dashurie e urrejtjeje, admirimi e kritike, adhurimi e kundërshtimi. Çdo fjalë e veprim i tij i regjistruar është studiuar dhe shoshitur, analizuar dhe vlerësuar. Ndërsa lexon këtë fjali, miliona njerëz po lexojnë atë që ka thënë e bërë ai dhe po përpiqen ta zbatojnë mësimin dhe shembullin e tij në jetët e tyre.

Personi në fjalë quhet Jezus, ndonjëherë i njohur si Jezu Krishti ose Jezusi nga Nazareti (qyteti i tij i lindjes), i cili lindi në Izrael rreth dy mijë vjet më parë. Është lindja e tij që shekuj më vonë solli kremtimin vjetor të Krishtlindjes më 25 dhjetor, megjithëse shumë nga gjërat që bëjmë ne rreth asaj date, kanë pak ose aspak lidhje me ndodhinë e fillimit dhe nuk kanë të bëjnë fare me thelbin e asaj që është me të vërtetë Krishtlindja.

SIGURIA E PASIGURT

Ne madje edhe datën e kemi gabim! Nuk kemi asnjë regjistrim të saktë të datës së lindjes së Jezusit, por ky regjistrim na tregon pothuajse me siguri që nuk ka qenë 25 dhjetori. Bibla na thotë se, në kohën e lindjes së tij, në Betlehem “ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha, dhe natën ruanin kopenë e tyre” (Luka 2:8), por delet zakonisht futeshin brenda gjatë muajve të dimrit për strehë, meqë temperaturat ndonjëherë zbrisnin nën zero.

Një e dhënë tjetër është se, gjatë shtatzënisë së nënës së tij, autoritetet romake kryen një regjistrim të popullsisë në mbarë perandorinë: “Tani, në atë ditë u shpall një dekret nga ana e Cezar Augustit, për të kryer regjistrimin e popullsisë të gjithë perandorisë” (Luka 2:1). Kjo bëhej për qëllime taksimi dhe drejtuesit e familjeve duhej të regjistroheshin në qytetet e tyre të lindjes. Për disa kjo nënkuptonte një udhëtim për një javë ose më shumë, edhe në kushte të mira, gjë që, në mes të dimrit, do të kishte qenë shumë e vështirë për shumë dhe e pamundur për disa. Meqenëse autoritetet nuk do të donin askënd të përdorte këtë si një justifikim për të shmangur pagimin e taksave, ata do ta kishin organizuar regjistrimin në një kohë të përshtatshme të vitit. Ekspertët thonë se menjëherë pas të korrave, në apo rreth shtatorit, duhet të ketë qenë

koha më e mirë për këtë.

Shumë nga gjërat që bëjmë ne rreth asaj date . . . nuk kanë të bëjnë fare me thelbin e asaj që është me të vërtetë Krishtlindja.

Shumë nga gjërat që bëjmë ne rreth asaj date . . . nuk kanë të bëjnë fare me thelbin e asaj që është me të vërtetë Krishtlindja.

Deri në shekullin e tretë pas Krishtit nuk është bërë ndonjë spekulim për datën e saktë të kremtimit të ditëlindjes së Jezusit, por në njëqind vitet pasuese janë sugjeruar tetë data të ndryshme. Në shekullin e pestë, kisha Perëndimore, më në fund, vendosi datën 25 dhjetor, me sa duket për të një festë romake kremtuar në atë ditë për nder të perëndisë pagane të diellit.

PËR SA I PËRKET VITIT . . .

Të përpiqesh të gjesh vitin e saktë të lindjes së Jezusit do të thotë të krijosh një “siguri tjetër të pasigurt”, edhe pse kemi disa të dhëna që na ndihmojnë t’i afrohemi.

Në radhë të parë, Bibla regjistron se Jezusi lindi gjatë mbretërimit të sunduesit romak Cezar Augustit, e cila zgjati nga viti 27 para Krishtit deri në vitin 14 pas Krishtit. Kjo përbën një interval kohe prej dyzet vjetësh, edhe pse mund t’i afrohemi më shumë se kaq.

Na thuhet, gjithashtu, se Jezusi lindi “në kohën e mbretit Herod” (Mateu 2:1). Herodi ishte sundues i Judesë nga viti 37 deri në vitin 4 para Krishtit, por mund të jemi edhe më të saktë. Pak pas lindjes së Jezusit, «disa dijetarë nga lindja arritën në Jerusalemin, duke thënë: “Ku është mbreti i Judenjve?”» (Mateu 2:1-2). Ne mund të injorojmë legjendat e pabaza se ata ishin mbretër, se ishin tre dhe se emrat e tyre ishin Kasper, Melkior dhe Baltasar. Ajo që dimë është se një shenjë e mrekullueshme në qiell i çoi ata drejt Betlehemit, ku gjetën fëmijën Jezus dhe “e adhuruan” (Mateu 2:11).

Kur Herodi (të cilit i ishte dhënë titulli “mbret i judenjve” nga sun-dimtarët e tij romakë) dëgjoi për ardhjen e tyre, pati frikë prej ndonjë farë revolte nga ana e judenjve, apo nga një rival i mundshëm i fronit të tij, kështu që u kërkoi t’i tregonin se ku ishte Jezusi, me pretekstin “që të vij edhe unë ta adhuroj” (Mateu 2:8). Por ata, pasi kishin vizituar fëmijën dhe paraqitën dhuratat me “ar, temjan dhe mirrë” (Mateu 2:11), Perëndia i udhëzoi t’i qëndronin larg Herodit dhe “ata u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë tjetër” (Mateu 2:12).

Kur Perëndia e paralajmëroi Jozefin se Herodi kishte planifikuar jo të adhuronte Jezusin, por ta vriste, “u zgjua, mori fëmijën dhe nënën e tij natën dhe iku në Egjipt. Dhe qëndroi aty deri sa vdiq Herodi” (Mateu 2:14, 15). Herodi ishte shumë mizor dhe, kur kuptoi se e kishin lënë me gisht në gojë, u tërbua dhe “urdhëroi të vriten të gjithë fëmijët meshkuj që ishin në Betlehem dhe në tërë rrethinën e tij, nga dy vjeç e poshtë” (Mateu 2:16). Menjëherë pasi Herodi vdiq në vitin 4 para Krishtit, Perëndia i tha Jozefit të sillte Marinë dhe Jezusin në Izrael. Kjo është një ndihmë e madhe në llogaritjen e kohës, sepse

Jezusi ishte akoma “fëmijë” (Mateu 2:21) kur kjo ndodhi. Kjo tregon për një datë lindjeje midis viteve 8 deri në 4 para Krishtit.

PËRKUFIZIMI I HISTORISË

Tani fillon të bëhet *me të vërtetë* interesante! Kur Larry King, organizuesi i famshëm i programit televiziv të CNN-it, u pyet se kë do të pëlqente më shumë të intervistonte në tërë historinë, ai u përgjigj: “Jezu Krishtin”. Kur u pyet: “Dhe çfarë do të dëshiroje ta pyesje?”, King u përgjigj: “Do të doja ta pyesja nëse me të vërtetë lindi nga një virgjëreshë. Përgjigjja ndaj kësaj pyetje do të përkufizonte historinë për mua”.¹

Ajo që ishte e veçantë për Jezusin nuk është mënyra se si doli nga barku i nënës së tij, por mënyra se si hyri në të.

Ajo që ishte e veçantë për Jezusin nuk është mënyra se si *doli* nga barku i nënës së tij, por mënyra se si *hyri* në të.

Çfarëdo të ketë nënkuptuar King, të flasësh për Jezusin si “i lindur nga një virgjëreshë” mund të çojë në rrugën e gabuar, përderisa nuk kishte asgjë të pazakontë rreth lindjes së tij. Me aq sa dimë, ai doli nga barku i nënës së tij në të njëjtën mënyrë si ne. Ajo që ishte e veçantë për Jezusin nuk është mënyra se si *doli* nga barku i nënës së tij, por mënyra se si *hyri* në të dhe dëshmia e Biblës për këtë është befasuese. Ajo thotë se ai u ngjiz në barkun e Marisë

pa pasur marrëdhënie seksuale, pra, ajo ngeli shtatzënë ndërsa ishte akoma e virgjër. Kjo e bën Jezusin të veçantë. Ata që argumentojnë se fekondimi *in vitro*, transferimi embrional dhe pllenimi artificial, bëjnë tani të mundur që një grua të lindë pa pasur marrëdhënie seksuale harrojnë se në çdo rast është e nevojshme fara mashkullore. *Në rastin e Jezusit nuk pati asgjë të tillë.* Do t'i kthehemi përsëri kësaj çështjeje, por është më e saktë të flasim për *ngjizjen* virgjërore të Jezusit, sesa për lindjen e tij nga një virgjëreshë dhe do të përqendrohemi në këtë çështje ndërsa do të marrim në konsideratë të dhënën.

¹ Thjesht duke menduar, RZIM, dimër 1998.

RAPORTI I PUNONJËSIT CIVIL

E dhëna më e mirë rreth lindjes së Jezusit vjen nga dy shkrimtarë. Secili prej tyre mbante një vend pune në shoqëri që kërkonte saktësi në mbajtjen e të dhënave. I pari ishte Mateu, një punonjës civil që punonte në Kapernaum si tagrambledhës për pushtuesit romakë. Si një njeri i zgjuar, që kuptonte si hebraisht ashtu edhe greqisht, ai do të ketë mbajtur regjistrime të sakta të tregtisë. Kjo është dëshmia e tij rreth lindjes së Jezusit:

Tani lindja e Jezu Krishtit ndodhi në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte premtuar Jozefit, por para se të fillonin të rrinin bashkë, mbeti shtatzënë nga Fryma e Shenjtë. Atëherë Jozefi, i fejuari i saj, i cili ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta poshtëronte botërisht, vendosi ta linte fshehtas. Por, ndërsa bluante me vete këto çështje, ja që iu shfaq në ëndërr një engjëll i Zotit dhe i tha: “Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse çështë ngjizur në të është vepër e Frymës së Shenjtë. Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’ia vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre” (Mateu 1:18-21).

Pastaj ai shton:

Dhe Jozefi, si u zgjua nga gjumi, veproi ashtu siç e kishte urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori pranë vetes gruan e tij; por ai nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur, të cilit ia vuri emrin Jezus (Mateu 1:24-25).

Historia e Mateut fillon kur Maria “i ishte premtuar” Jozefit. Në mar-tesën tradicionale judaike kishte tri faza, e para e të cilave ishte *fejesa*, një marrëveshje jozyrtare që bëhej ndonjëherë nga prindërit e çiftit. Faza e dytë ishte *shkëmbimi i premtimeve*, kur gjërat bëheshin më formale e serioze, kur çifti i zotohej njëri-tjetrit në prani të dëshmitarëve. Atëherë ata konsideroheshin burrë e grua, edhe pse nuk mund të jetonin bashkë. Rreth një vit më vonë ata kalonin

në fazën e fundit, në atë të *martesës*, kur ata do të ndërtonin shtëpinë e tyre martesore. Kjo shpjegon përse Mateu i referohet Jozefit si “burri” i Marisë dhe përse engjëlli e quan Marinë “gruan” e Jozefit, edhe përse në atë fazë ata vetëm i ishin premtuar njëri-tjetrit.

Jozefi u trondit thellë nga lajmi i shtatzënisë së Marisë. Meqë ai nuk ishte babai i fëmijës, e vetmja gjë që mund t’i shkonte në mendje ishte se Maria e kishte mashtruar dhe, për sa i përkiste atij, martesa kishte marrë fund. Shkëmbimi i premtimeve ishte një hap aq serioz, saqë ndërprerja e saj do të thoshte divorc, i cili mund të arrihej në një prej dy mënyrave. Mënyra e parë ishte me anë të gjyqit, ku Maria duhej të rrëfente tradhtinë e saj bashkëshortore. Dënimi me vdekje i Dhiatës së Vjetër (Ligji i Përtërirë 22:23-24) nuk do të zbatohej me domosdo, por nami i Marisë do të njollosej. Mundësia tjetër e vetme (dështimi nuk merrej parasysh asnjëherë) do të ishte thjesht dhënia e asaj që njihet si “letra e ndarjes” në praninë e dy dësh-mitarëve. Drejtësia e hapur kërkonte një çështje gjyqësore, por Jozefi, për shkak të dashurisë së tij për Marinë dhe shqetësimit për të mirën e saj, vendosi për mënyrën e dytë: ai “vendosi ta linte fshehtas” (Mateu 1:19).

Ndërsa ai po mendonte për këto gjëra, Perëndia i tha atij të vazhdonte me martesën, sepse shtatzënia e Marisë nuk ishte rezultat i tradhtisë bashkëshortore, por i ndër-hyrjes së mrekullueshme të Perëndisë Frymë e Shenjtë. Perëndia i tha gjithashtu atij se fëmija do të ishte djalë dhe se do të quhej Jezus. Ky ishte një emër i zakonshëm në atë kohë, por pjesa e fundit e mesazhit të Perëndisë shpjegon se përse duhej t’i vihej ai emër. Fjala “Jezus” do të thotë “Shpëtimtar” dhe Jezus duhet të ishte emri i tij “sepse

Fjala “Jezus” do të thotë “Shpëtimtar” dhe Jezus duhet të ishte emri i tij “sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre”.

ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre” (Mateu 1:21). Kjo do të ketë qenë e pakapshme për mendjen e Jozefit, por ai iu bind Perëndisë fjalë për fjalë dhe martesa u krye ashtu siç ishte menduar që në fillim. Ata, të martuar tashmë ligjërisht, ishin të lirë të kishin marrëdhënie fizike normale, por Jozefi “nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur” (Mateu 1:25). Përdorur në këtë lloj konteksti, “njohu” do të

thotë të kishte marrëdhënie seksuale dhe kjo e bën të qartë se kur Jezusi lindi Maria ishte akoma e virgjër.

DIAGNOZA E DOKTORIT

Dëshmia e dytë e Dhiatës së Re mbi ngjizjen virgjërore të Jezusit ishte nga një doktor, shkrimet e të cilit tregojnë vëmendje të madhe ndaj detajeve. Kur një shkrimtar tjetër në Dhiatën e Re flet për Jezusin që shëroi një burrë me “një dorë të tharë” (Marku 3:1), Luka thotë se ai njeri “e kishte dorën *e djathtë* të tharë” (Luka 6:6, teksti me kursive është theksuar nga autori). Kur një shkrimtar tjetër thotë se dikush kishte “ethe” (Mateu 8:14), Luka e cilësoi me “ethe *të forta*” (Luka 4:38, teksti me kursive është theksuar nga autori). Luka është quajtur “një prej historianëve më të mëdhenj”.² Ai, duke shkruar për lindjen, zor se do të kishte shpikur një histori që do të kundërshtonte njohjen e tij mjekësore dhe të bëhej shkak talljeje nga kolegët e tij doktorë. Ja rrëfimi i tij, i cili pasqyron pikëpamjen e Marisë:

Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galileisë, që quhej Nazaret, te një e virgjër, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri i virgjërshës ishte Maria. Dhe engjëlli hyri tek ajo dhe tha: “Tungjatjeta, o hirplotë, Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë”. Por kur e pa atë, ajo mbeti e shqetësuar nga fjalët e tij, dhe pyeste vetveten çfarë kuptimi mund të kishte një përshëndetje e tillë. Dhe engjëlli i tha: “Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë. Dhe ja, ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, dhe do t’ia vësh emrin Jezus. Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit; dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij; dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur”.

Dhe Maria i tha engjëllit: “Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?”

2 W. M. Ramsay, *Shfaqja e zbulimit më të fundit rreth besueshmërisë së Dhiatës së Re*, Hodder & Stoughton, f. 222.

Dhe engjëlli duke u përgjigjur, i tha: “Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë (Luka 1:26-35).

Ndërsa Maria nuk ishte akoma shtatzënë, kjo ngjarje ndodhi natyrisht përpara asaj që është regjistruar nga Mateu. Ishte e mrekullueshme që një engjëll të shfaqej dhe t’i thoshte se në një mënyrë të veçantë ajo kishte gjetur hir në sytë e Perëndisë, por ajo që vijoi e tronditi: ajo do të lindte një djalë dhe do ta quante atë Jezus. Përgjigjja e saj e menjëhershme ishte e pritshme: “Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?”. Maria e dinte se për të lindur ajo duhej të ishte e ngjizur dhe ndërsa ajo dhe Jozefi nuk kishin ndër mend të kishin marrëdhënie seksuale para martesës, si do të nbetej shtatzënë?

Përgjigjja e engjëllit ishte po ajo që do t’i jepej shumë shpejt Jozefit. Fryma e Shenjtë do të kryente një mrekulli biologjike në barkun e saj dhe ajo do të ngjizej ndërsa do të mbetej e virgjër. Si rezultat, ajo do të lindte një djalë, i cili nuk do të ishte i Jozefit, por në mënyrë unike Biri i Perëndisë.

Maria u hutua fare, por engjëlli i tregoi për një mrekulli që kishte ndodhur tashmë brenda familjes së saj: “Dhe ja, Elizabeta, e afërmja jote, edhe ajo, në pleqërinë e saj, mbeti shtatzënë me një djalë; dhe ky është muaji i gjashtë për të, që e quanin shterpë, sepse me Perëndinë asgjë s’është e pamundshme” (Luka 1:36, 37). Meqë Maria e dinte se Elizabeta ishte pa fëmijë dhe i kishte kaluar mosha për të lindur, lajmi i engjëllit e bindi se Perëndia me të vërtetë ishte duke vepruar në situatën e saj. Ajo u përgjigj: “Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate” (Luka 1:38). Ajo shumë shpejt mori vesh se një engjëll i ishte shfaqur burrit të Elizabetës, Zakarisë, duke i thënë se ai do të bëhej baba (shih Luka 1:5-25).

Raporti i Lukës për paralindjen e foshnjës nuk vazhdon më tej dhe është me rëndësi të veçantë për ne se ai pohon tri herë se Maria ishte e virgjër kur u ngjiz për të lindur Jezusin në barkun e saj. Luka, kur shkruan për fillimin e shërbesës publike të Jezusit, tridhjetë vjet më vonë, e përshkruan duke thënë: “*dhe e pandehnin se ishte bir i Jozefit.*” (Luka 3:23, teksti me kursive është

theksuar nga autori) Kjo na tregon se, ndërsa gjithkush pandehte se Jezusi ishte biri i Jozefit, Luka dinte diçka tjetër.

GABIME RRETH MARISË

Para se të vazhdojmë më tutje duhet të shikojmë disa ide të gabuara rreth Marisë, nënës së Jezusit. E para është se ajo u lind pa mëkat. Kjo ide ka marrë emërtimin “Ngjizja e panjollë” dhe nuk është pohuar më parë se shekulli i nëntëmbëdhjetë. Në një dekret të titulluar *Ineffabilis Deus*, më 8 dhjetor 1854, papa Piu IX shpalli se Maria “u ruajt e papërlyer nga çdo njollë e mëkatit origjinal”. Edhe pse nuk ka asnjë fjalë në Bibël për të mbështetur këtë, kjo u bë një doktrinë zyrtare e Kishës Katolike Romake dhe shumë shpejt çoi në idenë se Maria nuk kreu asnjë mëkat gjatë gjithë jetës së saj. Kjo më vonë çoi te nocioni se ajo *nuk mund të mëkatonte*, ndërsa më 649 pas Krishtit Këshilli Lateran shpalli se Maria mbeti virgjëreshë gjatë gjithë jetës së saj tokësore.

Këto besime ishin sfondi i pohimit se në fund të jetës së saj tokësore Jezusi e përcolli atë për në lavdinë e përjetshme, ku u kurorëzua Mbretëreshë e Qiellit. Kjo u bë doktrinë zyrtare e kishës më 1 nëntor 1950 kur, në *Munificentissimus Deus*, papa Piu XII shpalli se “[Maria], duke për-mbushur rrjedhën e jetës së saj tokësore, u pranua trup e shpirt në lavdinë qiellore”.

Duke bashkuar gjithë informacionin, është e lehtë të kuptojmë se përse gjatë viteve Marisë i janë dhënë tituj të tillë, si: Mbretëreshë e Engjëjve, Mbretëreshë e Apostujve, Dera e Parajsës, Dera e Qiellit, Nëna e Hirit, Nëna e Mëshirës dhe madje Nëna e Perëndisë. Gjithashtu nuk është e vështirë të shohësh se pse adhurohet, pse i luten, pse besohet se ka fuqi të mbinatyrshme dhe pse trajtohet si ndërmjetëse midis një Perëndie të shenjtë dhe qenieve mëkatore njerëzore, me kisha, altarë, manastire, spitale dhe shkolla të panumërta kushtuar asaj. Megjithatë, asnjë nga pohimet që renditëm nuk gjendet në Bibël, e cila, përkundrazi, përmban pohime që i kundërshtojnë këto në mënyrë të qartë.

Në radhë të parë, *Dhiata e Re flet shumë pak për të*. Pasi tregon për një ngjarje në fillim të shërbesës publike të Jezusit, kur u tha mysafirëve në një dasmë: “Bëni gjithçka që ai t’ju thotë!” (Gjoni 2:5), nuk shton të ketë thënë

ndonjë gjë tjetër, madje emri i saj përmendet vetëm një herë tjetër në Dhiatën e Re, jashtë Ungjijve, dhe askund nuk na thuhet se ndonjë nga të krishterët e parë e adhuruan, iu lutën apo të kishin ndonjë vlerësim të veçantë për të.

Engjëlli iu drejtua asaj me fjalët: “Tungjatjeta, o hirplotë” (Luka 1:28) dhe kushërira e saj, Elizabeta, e quajti atë të “bekuar ndër gratë” (Luka 1:42), por të përdorësh secilin prej këtyre rasteve si bazë për t’iu lutur asaj do të thotë të shtrembërosh fjalët duke i nxjerrë jashtë kontekstit dhe t’u japësh një kuptim që nuk ka qenë sipas qëllimit të folësve origjinalë.

Së dyti, Bibla na thotë se *ajo nuk lindi pa mëkat*. Ajo mëson se qeniet njerëzore janë “mbrujtur në paudhësi” (Psalmi 51:5) dhe kur lindin ata janë “bij të zemërimit [të Perëndisë]” (Efesianëve 2:3). Vetë Maria miratoi se nuk ishte ndryshe kur tha: “Fryma ime ngazëllon në Perëndinë, Shpëtimtarin tim” (Luka 1:47). Vetëm mëkatarët kanë nevojë për një Shpëtimtar dhe Maria

Askund nuk na thuhet se ndonjë nga të Krishterët e parë e adhuruan, iu lutën apo të kishin ndonjë vlerësim të veçantë për të.

pranoi lirisht se kishte nevojë për mëshirën dhe faljen e Perëndisë. Për sa i përket “pranimit” të saj në qiell, Bibla mëson se, për shkak të mëkatit të tyre, të gjitha qeniet njerëzore janë “caktuar . . . të vdesin” (Hebrenjve 9:27) dhe askund nuk e përjashton Marinë nga kjo.

Së treti, ka një fakt të qartë se *pasi lindi Jezusin Maria nuk mbeti e virgjër*. Në një rast, njerëzit e habitur me diturinë dhe mrekullitë e tij, pyetën: “A nuk është ky i biri i marangozit? Nuk quhet nëna e tij Mari, dhe vëllezërit e tij Jakob, Iose, Simon dhe Juda? Dhe motrat e tij nuk janë të gjitha ndër ne?” (Mateu 13:55-56). Kjo do të thotë se, pas lindjes së Jezusit, Maria dhe Jozefi patën të paktën shtatë fëmijë dhe ka të dhëna biblike se ata lindën në mënyrë normale. Bibla, kur flet për shtatzëninë e parë të Marisë, thotë për burrin e saj, Jozefin, se “ai nuk e njohu, derisa ajo lindi djalin e saj të parëlindur” (Mateu 1:25). Është e qartë nga ky varg se, pas lindjes së Jezusit, nëna e tij dhe Jozefi patën marrëdhënie seksuale normale. Një shkrimtar katolik roman pohon se do të ishte e paturpshme të besosh se dikush që është aq i nderuar sa Maria, e cila lindi Jezusin, më vonë të “përdhosej dhe të përlyhej nga përdorimi

njerëzor”³, por kjo është një ide tërësisht jobiblike. Seksi i drejtuar nga zotimet martesore nuk është vetëm mënyra e Perëndisë për t’iu bindur urdhrit të tij për të qenë “pjellorë e të shumohen mbi tokë” (Zanafilla 8:17), por është një dhuratë e bukur dhe e shenjtë, që ka synim të pasurojë jetën e burrit e po ashtu edhe të gruas, fizikisht dhe shpirtërisht. Nuk ka asgjë mëkatore në këtë dhe të ngulësh këmbë për virgjërinë e përjetshme të Marisë do të thotë të shpikësh diçka që nuk gjendet në asnjë pjesë të Biblës. Mund të mësojmë shumë nga shembulli i Marisë rreth mëshirës, përlules dhe bindjes, megjithatë kontributi i saj për ngjizjen virgjërore për të lindur Jezusin ishte thjesht t’i nënshtrohej vullnetit të zbuluar të Perëndisë. Ajo u zgjodh në mënyrë të qartë për të luajtur një rol unik në historinë njerëzore, por të shkosh përtej kësaj, duke e adhuruar atë, duke e trajtuar si një ndërmjetëse midis nesh dhe Perëndisë dhe të besosh se ajo mund t’i përgjigjet lutjes do të thotë të shkosh përtej gjithçkaje që na thuhet në Bibël.

SKEPTIKËT

Duke u kthyer te lindja e Jezusit, ideja se lindja e tij nga Maria pa farë mashkullore është përqeshur për shumë arsye të ndryshme. Ja disa prej tyre.

Skeptikët e hershëm thanë se ngjizja virgjërore ishte një mit i krijuar për të mbuluar faktin se Jezusi ishte djali i një ushtari romak, që quhej Pantera, apo Pandira, por kjo përpjekje e dëshpëruar për të minuar fillimet e Krishterimit nuk ka pasur asnjëherë ndonjë fije prove për ta mbështetur.

Disa thonë se “lindja nga një virgjëreshë” e Jezusit u shpik nga ndjekësit e tij për të hedhur poshtë historitë rreth perëndive pagane. Për shembull, nëna e Budës pohonte se një elefant i bardhë me gjashtë dhëmbë të mëdhenj “hyri në barkun tim”⁴. Nëna e perëndisë greke, Perseut, hamendësohej se kishte ngelur shtatzënë nga një dush shiu të artë që përmbante perëndinë suprem, Zeusin, i cili njihej që lindte fëmijë në mënyra të çuditshme. Madje, për të thuhet se e shndërroi veten në gjarpër për të lënë shtatzënë Olimpin, gruan e monarkut maqedonas, Filipin e Maqedonisë, një aventurë që çoi në lindjen

3 Cituar nga Loraine Boettner, *Katolicizmi roman*, The Banner of Truth Trust, f. 207.

4 Cituar nga Robert Gromacki, *Lindja virgjërore*, Thomas Nelson, f. 12.

e Aleksandrit të Madh. Këto histori groteske nuk ngjajnë aspak me shkrimet biblike rreth ngjizjes virgjërore, e cila nuk ka asnjë paralel pagan. A mund të imagjinojmë një jude të respektuar si Mateu, i betuar ndaj zotimeve më të larta morale, të shpikte diçka që do të hidhte poshtë mitet më të pazakonshme e të çuditshme rreth lindjes në kulturën pagane dhe pastaj të shpallte se kjo ishte vepra e Perëndisë? E gjitha kjo ide nuk ka asnjë bazë.

Një kundërshtim tjetër thotë se një grua që ngjizet pa farë mashkullore do të ishte mrekulli dhe meqë mrekullitë nuk ndodhin asnjëherë, e tërë ideja nuk duhet të merret parasysh. Jo tamam! Një fjalor modern përshkruan një mrekulli si një ndodhi “që nuk shpjegohet nga ligjet natyrore apo shkencore . . .”⁵ Ne mund ta pranojmë këtë si përkufizim që funksionon, por të fillosh të hetosh diçka që duket se është mrekulli, duke thënë se një gjë e tillë nuk ndodh kurrë, është jo vetëm e paarsyeshme, por edhe e pandershme, sepse shpall vendimin pa shqyrtuar provat. Siç e tha C. S. Lewis: “Ata që supozojnë se mrekullitë nuk mund të ndodhin, thjesht po humbasin kohën e tyre duke parë në tekste: ne e dimë që më përpara se çfarë do të gjejnë, sepse kanë filluar duke kërkuar pyetjen.”⁶

Meqë Perëndia krijoi të gjitha ligjet e natyrës, me siguri ai ka të drejtën të pezullojë ndonjë prej tyre për të përmbushur qëllimet e tij. Ne nuk mund të besojmë me të vërtetë në Perëndinë e Biblës nëse e kufizojmë fuqinë e tij për t’ia përshtatur botëkuptimit tonë se si ndodhin gjërat. Autori britanik Robert Horn shkruan: “Një Perëndi jo i mbinatyrshëm është një kontradiktë termash. Nëse Perëndia ekziston do të thotë se *ai është Perëndi*, me fuqi, dituri dhe njohuri pafundësisht më të mëdha se tonat.”⁷

Sidoqoftë, sado e pamundur mund të na duket që të ndodhin, mrekullitë nuk janë problem për Perëndinë. Për të nuk ka dallim midis të natyrshmes dhe të mbinatyrshmes. Ndodhitë e natyrshme pasqyrojnë mënyrën e *zakonshme* të të vepruarit të Perëndisë dhe ndodhitë e mbinatyrshme janë mënyra e *pazakonshme* e

“Një Perëndi jo i mbinatyrshëm është një kontradiktë termash”

⁵ *Oxford Dictionary of English*, Oxford University Press, f. 1120.

⁶ C. S. Lewis, *Mrekullitë*, Collins, f. 8.

⁷ Ungjillëzimi Sot, Mars 1985.

të vepruarit të Perëndisë. Perëndia caktoi marrëdhënien seksuale si mënyrën normale që qeniet njerëzore të kenë fëmijë, por të mohosh se ai mund ta shkelë këtë nëse zgjedh të bëjë kështu, është injorancë e maskuar si inteligjencë. Engjëlli i tha Marisë, kur shpalli se ajo do të ngjizej për të lindur Jezusin, ndërsa ishte akoma e virgjër: “Sepse me Perëndinë asgjë s’është e pamundshme” (Luka 1:37).

Të tjerë sugjerojnë se judenjtë ishin goxha puritanë për çështjet seksuale dhe i konsideronin ato si të “papastra”, kështu që shpikën një histori që të shmangte çdo sugjerim se Jezusi lindi si rezultat i një marrëdhënieje fizike midis një burri e një gruaje. Ky sugjerim është qesharak, sepse Bibla mban një qëndrim shumë të shëndoshë rreth seksit dhe nuk sugjeron asnjëherë se brenda caqeve të martesës njolloset në ndonjëfarë mënyre.

Disa vënë në dyshim ngjizjen virgjërore të Jezusit, sepse nuk përmendet në asnjë pjesë tjetër të Dhiatës së Re dhe asnjë prej predikuesve të hershëm të kishës nuk i referohet asaj. Por një argument i nxjerrë nga heshtja është shumë i dobët. A mund të hamendësojmë se, për shkak se Shekspiri nuk e ka përmendur asnjëherë katedralen Canterbury, ai nuk ka dëgjuar kurrë për të? Duhet të vëmë re gjithashtu se apostulli Pal, i cili shkroi pjesën më të madhe të Dhiatës së Re, pohoi se Jezusi ka “lindur prej gruaje” (Galatasve 4:4), një frazë që nuk është përdorur askund tjetër në Bibël dhe që tregon bindshëm ngjizjen virgjërore.

Një qasje tjetër është të sugjerosh se ngjizja virgjërore për të lindur Jezusin ishte një rast ngjizjeje pa fekondim, një formë riprodhimi në të cilën embrioni apo fara rritet dhe zhvillohet te femra e specieve pa fekondim nga mashkulli. Kjo është tejet e pazakontë, edhe pse ndodh në disa bimë (si trëndafilat dhe pemët e portokallit) dhe në disa peshq, amfibë, zogj dhe rrëshqanorë. Është vënë re gjithashtu te peshkaqenët, iguanat, hardhucat tropikale, hardhucat e shkëmbinjeve dhe në disa krijesa të tjera, *por asnjëherë në mënyrë natyrale te gjitarët.*

Kjo nuk mund të ketë ndodhur në asnjë mënyrë në rastin e Jezusit, për një arsye shumë të thjeshtë. Në përbërjen gjenetike të qenieve njerëzore, mashkulli ka kromozomet “x” dhe “y”, ndërsa femra ka “x” dhe “x”. Nëse shtatzënia e Marisë do të ishte shkaktuar nga ndonjë tekë unike biologjike,

fëmija i lindur do të kishte qenë femër, meqë asnjë kromozom “y” nuk do të ishte i pranishëm për t’u lindur një mashkull.

LUFTA KUNDËR FAKTEVE

Kundërshtimet e tjera të ngjizjes virgjërore të Jezusit janë po aq mosbindëse, por disa skeptikë shkojnë deri në atë pikë, saqë pohojnë se Jezusi nuk ka ekzistuar kurrë. Më 2005, Luigi Cascioli ngriti një padi kriminale kundër mikut të tij të vjetër të shkollës, Atë Enrico Righi, prifti i famullisë në një lokalitet pushimesh të Bagnoregio-s, në Itali. Baza e padisë ishte se prifti kishte shkruar në buletin e famullisë së tij rreth ekzistencës së Jezusit dhe Cascioli e padiste mbi bazën se Righi kishte mashtruar njerëzit, duke përsëritur një mit dymijëvjeçar. Pohimi i tij i kotë u shfaq në titujt kryesorë, por në asnjë mënyrë nuk ishte unik.

Sa për të dhënë një shembull, filozofi britanik i shekullit të njëzetë, Bertrand Russell (ashtu si Cascioli, ateist) shkroi: “Nga ana historike është goxha e dyshimtë nëse Krishti ka ekzistuar ndonjëherë”.⁸ Ky është një pohim i çuditshëm, sepse askush nuk vë seriozisht në dyshim ekzistencën e njerëzve të tjerë, që kanë jetuar më tepër se dy mijë vjet më parë. Është gjithashtu absurde, sepse të paktën nëntëmbëdhjetë autorë të njohur të shekullit të parë e të dytë kanë regjistruar më tepër se 100 fakte rreth Jezusit. Te këto përfshihet Jozefi (rreth viteve 30-100 pas Krishtit), një historian i njohur i përshkruar një herë si “ndoshta judeu më i shquar dhe më i ditur i kohës së tij”, historiani zyrtar romak Seutonius (rreth viteve 69-140 pas Krishtit), Taciti (rreth viteve 55-120 pas Krishtit), një prej historianëve më të përpiktë të botës së lashtë dhe Plini i Dytë (rreth viteve 61-113 pas Krishtit), një filozof i një profili të lartë, avokat dhe autor, disa prej shkrimeve të të cilit “kanë arritur statusin e klasikëve të letërsisë”.⁹

Këta katër jo të krishterë shkruan rreth jetës dhe vdekjes së Jezusit si ndodhi historike, jo mite të shpikura nga fanatikë fetarë. Siç e thotë një shkrimtar modern: “Në asnjë prej këtyre dëshmimeve të ndryshme në lidhje me

⁸ Bertrand Russell, *Pse nuk jam i krishterë*, Routledge, f. 11.

⁹ L. Goppelt, cituar nga J. Piper, *A ishte Kumrami djepi i Krishterimit?*

Krishtin nuk gjendet as ideja më e vogël se ai nuk ishte person historik real”.¹⁰ Dëshmia e tyre ka më tepër peshë sesa opinionet e atyre që përpiqen të fshijnë Jezusin nga historia.

LIBRI QË FLET PËR VETEN

Pjesa më e madhe e të dhënave të shkruara bashkëkohore që kemi për Jezusin vijnë nga Bibla. Ajo regjistron qindra emra, vende, ndodhi, ligje, zakone dhe të dhëna të tjera histo-rike dhe kurdoherë që ka qenë e mundur të kontrollohen këto përkundrejt të dhënave të tjera bashkëkohore *Bibla kurrë nuk është gjetur në gabim*. Nelson Glueck, arkeologu biblik më i famshëm i botës, pas gërmimit të mbi një mijë vendeve në Lindjen e Mesme, shkruan: “Mund të pohohet kategorikisht se asnjë zbulim arkeologjik nuk ka vënë ndonjëherë në kontradiktë asnjë refe-rencë biblike”.¹¹ Ekspertiza e Glueckut i jep atij një përparësi të madhe ndaj atyre që e shpërfillin Biblën si “një grumbull plehrash”, shpesh pa e lexuar fare atë. Trajtimi modern më i mirë që njoh rreth kësaj teme është *Asgjë tjetër veç së vërtetës* nga Brian Edwards, por këtu kemi vend vetëm për të dëgjuar dëshmitë e dy dëshmitarëve klasikë.

Kurdoherë që ka qenë e mundur të kontrollohen këto përkundrejt të dhënave të tjera bashkëkohore Bibla kurrë nuk është gjetur në gabim.

I pari është Robert Dick Wilson, profesor i Filologjisë Semitike në Universitetin Teologjik në Princeton, i cili ka studiuar gjuhën dhe letërsinë e Lindjes së Mesme për dyzet e pesë vjet, duke u përqendruar në të dhënat që kanë të bëjnë me tekstin biblik (në rrjedhën e së cilës ai zotëroi dyzet e pesë gjuhë kryesore!). Ai doli në përfundimin se, ndërsa thëniet në vendet e tjera ishin shpesh të korruptuara, ato që ai gjeti në Bibël ishin gjithmonë të sakta: “Asnjë njeri nuk njeh mjaftueshëm sa për të sulmuar vërtetësinë e Dhiatës së Vjetër”.¹²

10 Roderic Dunkerley, *Përtej Ungjillit*, Penguin Books, f. 29

11 Nelson Glueck, *Lumenj në shkretëtirë: Historia e Netegut*, Jewish Publications Society of America, f. 31.

12 Cituar nga Brian Edwards, *Asgjë tjetër veç të vërtetës*, Evangelical Press, botimi i rishikuar 2006, f. 360.

I dyti është William F. Albright, ish-Drejtor i Shkollës Amerikane të Kërkimit Lindor në Universitetin Johns Hopkins. I njohur si eksperti më i madh i botës në fushën e tij, ai ndihmoi për të konfirmuar vërtetësinë e të famshmeve pergamena të Detit të Vdekur, të cilat u zbuluan ndërmjet viteve 1947 dhe 1956 dhe vërtetoi se për një periudhë afërsisht prej një mijë vjetësh dorëshkrimet e Dhiatës së Vjetër ishin kopjuar me përpikëri mahnitëse. Ai doli në përfundimin se dokumentet e Dhiatës së Vjetër janë “konfirmuar dhe ilustruar deri në atë pikë, saqë do ta kisha menduar të pamundur”.¹³

Kjo është mbresëlënëse, por kemi edhe një pohim më të madh: *pohimin e vetë Biblës se ajo është Fjala e Perëndisë*. Vetëm në Dhiatën e Vjetër shprehjet, si: “Perëndia tha”, “Perëndia foli” dhe “fjala e Zotit iu drejtua” hasen rreth katër mijë herë. Shkrimtarët e Dhiatës së Re nuk ngurruan të ruanin të njëjtin mendim se paraardhësit e tyre të Dhiatës së Vjetër “kanë folur, të shtyrë nga Fryma e Shenjtë” (2 Pjetrit 1:21) dhe se ata shkruan “orakujt e Perëndisë” (Romakëve 3:2). Ata ishin njësoj të sigurt se shkrimet e tyre ishin “dërguar nga qielli” (1 Pjetrit 1:12) dhe se mesazhi i tyre nuk ishte asgjë më pak se “fjala e Perëndisë” (1 Thesalonikasve 2:13).

Asnjë libër tjetër nuk bën një pohim të tillë aq të qartë e të përsëritur, që është “fjalë e Perëndisë së gjallë dhe që mbetet përjetë” (1 Pjetrit 1:23). Deklarata më koncize e Biblës për autorësinë e saj hyjnore është thënia: “I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia” (2 Timoteut 3:16). Nganjëherë, ne përshkruajmë një poet apo muzikant si të frymëzuar, por ajo që thuhet për Shkrimin është shumë ndryshe. Ajo na tregon se Perëndia i futi pikërisht fjalët që dëshironte që të shkruheshin tek autorët njerëzorë të Biblës, megjithatë pa dhunuar personalitetet e tyre individuale dhe stilin e të shkruarit. Bibla jo vetëm që është teksti më i përpiktë historik që kemi nga kohët e lashta, por gjithashtu paraqet standardet më të larta morale që ka njohur bota. Kjo e bën të vështirë të imagjinosh se po falsifikon një pohim për të qenë Fjala e Perëndisë. Teologu amerikan John Frame nuk e tepron kur thotë se, nëse Perëndia ia ka dhënë fjalën e tij të shkruar njeriut, duhet të jetë sipas fjalëve të Biblës, sepse “thjesht nuk ka kandidat tjetër”.¹⁴

13 William F. Albright, *Shekulli i krishterë*, 19 nëntor 1958.

14 John Frame, *Apologjëtika e lavdisë së Perëndisë*, P & R Publishing, f. 121.

Duke qenë se është kështu, nuk kemi pse të harxhojmë kohë duke bërë pyetjen: “A ka ekzistuar Jezusi?”. As edhe armiqtë më të zjarrtë të Krishterimit në ata shekuj të hershëm nuk kanë menduar se Jezusi ishte mit, dhe njerëzit që mendojnë kështu sot nuk duhet të merren seriozisht, sepse ata zgjedhin me dashje të zëvendësojnë provat me paragjykimin. Lindja dhe jeta e Jezusit, edhe pse nuk mund të bëhet

As edhe armiqtë më të zjarrtë të Krishterimit në ata shekuj të hershëm nuk kanë menduar se Jezusi ishte mit.

një shqyrtim shkencor për to, paraqiten në Bibël si fakte historike, jo si trillim fetar. Të mohosh këtë do të thotë të hedhësh poshtë autoritetin e Biblës si “fjalën e Perëndisë së gjallë dhe që mbetet përjetë” (1 Pjetrit 1:23).

Gjeniu shkencëtar Albert Ajnshtajn, edhe pse nuk kishte fare lidhje me fenë, tha me të drejtë: “Asnjëri nuk mund të mohojë faktin se Jezusi ka ekzistuar”.¹⁵

FAMA E PASHOQE

Jezusi është patjetër personi më i debatuar që ka jetuar ndonjëherë dhe pjesa më e madhe e debatit përqendrohet jo rreth fjalëve apo veprimeve të tij, por rreth identitetit të tij. Të flasësh nga ana njerëzore, shanset ishin krejtësisht kundër famës së tij të ardhshme. Qyteti i tij i lindjes, Nazareti, kishte një nam aq të keq, saqë njerëzit që jetonin atje zor se mund të punësoheshin gjetiu. Megjithatë, dy mijë vjet pas lindjes së tij ne e shohim atë të qëndrojë shumë më lart se pjesa tjetër e racës njerëzore. Vetëm në shekullin e njëzetë, për jetën e tij janë shkruar një mijë biografi, ndërsa në botimin e tanishëm të Enciklopedisë Britanike nën emrin e tij ka tridhjetë mijë zëra. Këto fakte janë shumë më mahnitëse kur marrim në konsideratë sa vijon më poshtë:

- Siç e pamë më sipër, data e lindjes së tij është e panjohur, megjithatë ajo ngjarje ndan historinë në vite që quhen “para Krishtit” apo “pas Krishtit” (nga latinishtja *Anno Domini*, që do të thotë “në vitin e Zotit”).¹⁶

¹⁵ Albert Einstein, *Saturday Evening Post*, 26 tetor 1929.

¹⁶ Sistemi modern që i referohet “Erës sonë” (E. S.) është identik me P. E. S. (para erës sonë) të përdorur për vite me radhë me shkurtimin para Krishtit (P. K.). Që të dyja sistemet janë bazuar në një llogaritje të shekullit të gjashtë për vitin në të cilin lindi Jezusi.

- Ai nuk pati shkollim formal me sa dimë, megjithatë mijëra shkolla, kolegje e universitete janë themeluar në emrin e tij.
- Ai kurrë nuk ka shkruar ndonjë libër, megjithatë për të janë shkruar më tepër libra në krahasim me këdo tjetër në histori dhe diçka që i afrohet më shumë biografisë së tij është përkthyer, në tërësi apo pjesërisht, në më se një mijë e pesëqind gjuhë.
- Ai kurrë nuk ka bërë ndonjë pikturë, nuk shkroi poezi ose kompozoi muzikë, megjithatë jeta e askujt tjetër nuk ka qenë subjekti i më shumë pikturave, poezive, këngëve, filmave e formave të tjera të artit si e tij.
- Ai kurrë nuk ka formuar ndonjë ushtri, megjithatë miliona, më tepër në shekullin e fundit sesa në ndonjë tjetër, kanë dhënë jetën e tyre për të.
- Ai nuk ka udhëtuar më shumë se disa qindra kilometra gjatë gjithë jetës së tij, megjithatë sot ndikimi i tij është me të vërtetë mbarëbotëror.
- Ai shkeli vetëm në dy vende, megjithatë një organizatë misionare, e përkushtuar ndaj çështjes së tij¹⁷ pohon se udhëton rregullisht në më tepër vende se ndonjë tjetër shoqëri tregtare aviacioni.
- Mësimi i tij publik zgjati vetëm tre vjet dhe u kufizua vetëm në një vend të vogël, megjithatë disa nga rrjetet më të mëdha radiofonike e televizive të botës i janë përkushtuar ekskluzivisht transmetimit rreth identitetit, veprimeve dhe fjalëve të tij.
- Ai u foli kryesisht grupeve të vogla, megjithatë sot ai ka më tepër se dy miliardë ndjekës, mbi tridhjetë për qind të popullsisë së botës.
- Ai kurrë nuk ka pasur ndonjë pronë: atij iu desh të merrte borxh një varkë për të lundruar, një gomar për t'i hipur dhe madje një monedhë për ta përdorur si ilustrim, megjithatë ndërtesa të panumërta janë ngritur për qëllimin e vetëm të mësimin të ndjekësve të tij dhe shtimit të numrit të tyre.

IDENTITETI I VEÇANTË

Atëherë, përveç mrekullisë së ngjizjes së tij, çfarë e bën atë të dallueshëm nga pjesa tjetër e racës njerëzore? A kishte jeta e tij një qëllim të veçantë? Çfarë

¹⁷ Missionary Aviation Fellowship (Shoqëria e Aviacionit Misionar).

e shtyu atë të thoshte atë që tha dhe të bënte atë që bëri? Pse erdhi Jezusi në tokë?

Dhe kush ishte ai tamam? Meqenëse ngjizja e tij qe e veçantë, a ishte ai disi ndryshe nga qeniet e tjera njerëzore? Përgjigjja është edhe “po” dhe “jo”! Ai nuk ishte ndryshe fizikisht. Ai nuk kishte një aureolë apo krahë. Ai nuk mund të rrinte ulur ditën që lindi, të kërcente tri metra në ajër apo të ishte në dy vende njëkohësisht. Bibla përshkruan zhvillimin e tij normal si “foshnjë” (Luka 2:16), “fëmijë” (Luka 2:40) dhe “djalosh” (Luka 2:43). Ashtu si fëmijët e tjerë, atij iu desh të mësonte të ecte këmbadoras, të rrinte ulur, të ecte, të hante vetë, të lahej, të vishej, të lexonte dhe të shkruante. Si i rritur, na thuhet një sërë herësh që ai u lodh, pati uri dhe etje. Ne e shikojmë atë të “ngazëllente” (Luka 10:21) dhe “thellësisht të trishtuar” (Marku 14:34). Për më tepër, ai ishte “një që u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar” (Hebrenjve 4:15). Kjo na tregon se Jezusi ishte me të vërtetë njerëzor, jo ndonjë mbinjeri, hibrid apo robot njerëzor.

Në shfaqjen muzikore *Jezu Krishti super-yll*, Mari Magdalena këndon: “Ai është një njeri, ai është thjesht një njeri”, por kjo nuk i afrohet fare të vërtetës. Kemi parë me siguri se ai ishte njeri, por, në mënyrë të veçantë, ai nuk ishte *thjesht* një njeri. Jezusi, duke i folur një udhëheqësi të mirënjohur fetar, tha se ai “zbriti nga qielli” (Gjoni 3:13). Më vonë, ai u tha ndjekësve të tij:

Edhe pse Jezusi lindi
në njëfarë pike të
kohës, ai ka ekzistuar
para se të fillonte koha
. . . Ai ishte “Biri i
Perëndisë” para se të
bëhej djali i Marisë.

“Unë dola nga Ati dhe erdha në botë” (Gjoni 16:28). Diku tjetër ai foli për jetën e tij në qiell “para se të bëhej bota” (Gjoni 17:5). Këto pohime tregojnë se, edhe pse Jezusi lindi në njëfarë pike të kohës, ai ka ekzistuar para se të fillonte koha. Me fjalë të tjera, *lindi, por nuk pati fillim*. Ai ishte “Biri i Perëndisë” (Luka 1:35) para se të bëhej djali i Marisë dhe në një mënyrë misterioze, në formë mrekullie dhe të veçantë hyri në barkun e saj dhe filloi të zhvillohej si embrion njerëzor. Gjithashtu, ai nuk reshti së qeni Bir i Perëndisë kur u bë qenie njerëzore.

Kjo na përgatit për një të vërtetë edhe më mahnitëse. Kur e pyetën nëse ishte më i madh se patriarku jude Abrahami (i cili jetoi rreth dy mijë vjet para tij) Jezusi u tha atyre: “Para se të kishte lindur Abrahami, unë jam” (Gjoni 8:58). Ai nuk nënkuptonte se ishte më i madh se Abrahami në moshë, sepse ai tashmë pranoi komentin e tyre se ai nuk ishte “ende . . . pesëdhjetë vjeç” (Gjoni 8:57). Ai madje nuk tha: “Para se të kishte lindur Abrahami, unë *isha*”, por “Para se të kishte lindur Abrahami, unë *jam*”. Ajo që e bënte kaq të jashtëzakonshme ishte se “UNË JAM” ishte një prej emrave, me anë të të cilit Perëndia u zbulua në Dhiatën e Vjetër (shih Eksodi 3:14). Emri tregon ekzistencë të përvetshme e të pakufizuar nga koha, diçka që mund të jetë e vërtetë vetëm për Perëndinë, megjithatë Jezusi përdori pa ngurrim këtë emër për vetveten. Çështja nuk ishte *mosha* e tij, por *identiteti* i tij. Ata e kishin pyetur: “*Kush* pretendon se je?” (Gjoni 8:53). Jezusi, në përgjigjen e tij, e dinte me saktësi se çfarë po thoshte: ai po pohonte se ishte Perëndi.

J. C. Ryle, Peshkopi i parë i Liverpulit, duke komentuar këtë, me të drejtë tha: “Të gjitha përpjekjet për t’iu shmangur këtij shpjegimi më duken se janë aq absurde, saqë është një harxhim kohe të merrem me të”.¹⁸ Njerëzit që e dëgjuan Jezusin të bënte këtë pohim e kuptuan saktësisht se çfarë nënkuptonte; ata menjëherë “morën gurë, që t’i hidhnin kundër tij” (Gjoni 8:59). Goditja me gurë ishte ndëshkimi për blasfemi dhe për sa u përkiste atyre nuk mund të kishte blasfemi më të madhe, sesa një krijesë të pohonte se ishte Krijuesi.

Kjo nuk ishte hera e parë kur pohimi i tij se ishte Perëndi shkaktoi të njëjtin reagim. Jezusi mbylli një sesion të veçantë mësimi, duke thënë: “Unë dhe Ati jemi një” (Gjoni 10:30). Fjala “një” nuk është në gjininë mashkullore, por “asnjanëse”, që na tregon se Jezusi nuk po pohonte se ai dhe Ati ishin një person, por një në esencë dhe natyrë. Për ta thënë me fjalë të thjeshta, ai *pohoi se ishte i barabartë me Perëndinë*. Kur judenjtë “morën përsëri gurë për ta vlarë me gurë” dhe i pyeti se pse po përpiqeshin ta vrisnin, ata i thanë “për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi” (Gjoni 10:31, 33).

Megjithatë, hyjnia e Jezusit u shpall madje para se ai të lindte. Engjëlli i tha Marisë se fëmija i saj do të ishte “i madh dhe do të quhet Biri i Shumë

¹⁸ J. C. Ryle, *Mendime të shpjelluara rreth Ungjijve*, Baker Book House, vëll. 3. f. 132.

të Lartit” (Luka 1:32). Përshkrimi “Shumë i Larti” haset afërsisht gjashtëdhjetë herë në Bibël dhe *përdoret vetëm për Perëndinë*. Engjëlli e konfirmoi këtë duke i thënë Marisë se biri i saj, Jezus, do të quhej “Biri i Perëndisë” (Luka 1:35). Ky titull përdoret për Jezusin mbi tridhjetë herë në Dhiatën e Re, duke treguar se Jezusi nuk ishte gjë tjetër veçse Perëndia vetë.

Hyjnia e Jezu Krishtit “nuk është diçka e ngjitur në një vend, të cilën mund ta shqitësh . . . saqë duhet të shprishësh të gjithë rrjetën që ta heqësh qafe.

Vetëm për Perëndinë mund të thuhet (në mesazhin e engjëllit dhënë Marisë) se “mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur” (Luka 1:33).

Ky është themeli i asaj që Bibla mëson rreth Jezusit. Mund të jetë diçka e vështirë për ne që ta kuptojmë, por ky është ngjitesi që bashkon gjithë Biblën. Shkrimtarët e Dhiatës së Re nuk ngurruan të thoshin se Jezusi ishte “përmbi çdo gjë Perëndi, i bekuar përjetë” (Romakëve 9:5), “i madhi Perëndi dhe . . . Shpëtimtari ynë”

(Titit 2:13) dhe “i vërteti Perëndi dhe jeta e përjetshme” (1 Gjonit 5:20). Ashtu siç shkruan C. S. Lewis, hyjnia e Jezu Krishtit “nuk është diçka e ngjitur në një vend, të cilën mund ta shqitësh, por është diçka që shfaqet në çdo pikë, saqë duhet të shprishësh të gjithë rrjetën që ta heqësh qafe”.¹⁹

NËSE PERËNDIA U BË NJERI . . .

Lewis-i ka të drejtë. Edhe sikur Jezusi të mos e kishte bërë asnjëherë një pohim të tillë, jeta e tij të çon në të njëjtin drejtim. Imagjinoni një grup njerëzish, që mbledhen së bashku për të folur për besimin e krishterë. Ata kanë një ide të përgjithshme rreth asaj që thotë Dhiata e Vjetër rreth Perëndisë, por e kanë të vështirë të pranojnë idenë se ai ka ardhur ndonjëherë në tokë në trajtë njerëzore. Dikush pyet: “Nëse Perëndia u bë njeri, çfarë lloj njeriu do të ishte?”. Të tjerët mendojnë se kjo është një ide e çuditshme, por vazhdojnë të bisedojnë. Më poshtë kemi disa nga përgjigjet që ata mund të japin.

¹⁹ Richard L. Purthill, *Çështja e C. S. Lewis-it për besimin e krishterë*, Ignatius Press, f.48.

1. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të ishte në gjendje të shpjegonte Dhiatën e Vjetër

Siç e pamë më parë, Dhiata e Vjetër është e mbushur plot me pohime të tilla si “Fjala e Zotit iu drejtua . . .” (Jeremia 1:2), kështu Perëndia mund të japë natyrisht një shpjegim të përsosur rreth asaj që kanë thënë dhe nënkuptuar ata tridhjetë e nëntë libra. *Kjo është pikërisht ajo që Jezusi bëri!* Përgjatë shekujve, teologë të panumërt kishin dhënë interpretimet e tyre mbi mësimin e Dhiatës së Vjetër, por Jezusi i hodhi poshtë të gjitha dhe u tha dëgjuesve të tij: “Ju keni dëgjuar se u qe thënë . . . por unë po ju them . . .” (për shembull, shih Mateu 5:21-22). Më vonë, duke u takuar me ndjekësit e tij, “ua hapi mendjen, që të kuptonin Shkrimet” (Luka 24:45). Në një rast tjetër, ai shkoi shumë më tutje dhe tha se gjithë shkrimet e Dhiatës së Vjetër “dëshmojnë për mua” (Gjoni 5:39), duke pohuar qartë se mënyra e vetme për të kuptuar Dhiatën e Vjetër ishte të dallonin se ajo të drejtonte tek ai.

2. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të jetonte një jetë të përsosur

Dhiata e Vjetër thotë se Perëndia është “i mrekullueshëm në shenjtëri” (Eksodi 15:11) dhe “tërë drejtësi” (Psalmi 48:10). Me fjalë të tjera, ai është i përsosur. *Kështu ishte edhe Jezusi!* Pamë më sipër se ai “u tundua në të gjitha ashtu si ne”, por vargu vazhdon: “por pa mëkatuar” (Hebrenjve 4:15). Diku tjetër na thuhet se ai “nuk njihte mëkat” (2 Korintasve 5:21), se ishte i “patëmetë dhe i panjollë” (1 Pjetrit 1:19) dhe se ishte “i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët” (Hebrenjve 7:26). Jeta e tij morale ishte saktësisht ajo që duhet të presim nga vetë Perëndia.

3. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të dinte se çfarë po mendonte çdo njeri tjetër

Dhiata e Vjetër na thotë se Perëndia është “Perëndia i njohjes” (1 Samuelit 2:3) dhe “i di të gjitha” (Jobi 37:16). *E njëjta gjë thuhet për Jezusin!* Ai “i njihte të gjithë” dhe “e dinte ç’kishte përbrenda njeriut” (Gjoni 2:24, 25). Gjetkë, lexojmë se ai zotëron “të gjitha thesaret e diturisë dhe të njohjes” (Kolosianëve 2:3).

4. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të ishte i pandryshueshëm

Vetë Perëndia thotë: “Unë jam Zoti, nuk ndryshoj” (Malakia 3:6), ndërsa një prej psalmistëve thotë për Perëndinë: “Por ti je gjithnjë po ai dhe vitet e tua nuk do të kenë kurrë fund” (Psalmi 102:27). *Të njëjtat fjalë përdoren për Jezusin!* (Hebrenjve 1:12). Ai është “i njëjtë dje, sot e përjetë” (Hebrenjve 13:8) dhe është “Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi, i pari dhe i fundit” (Zbulesa 22:13).

5. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të ishte në gjendje të zgjidhte menjëherë çdo krizë mungese të ushqimit

Perëndia e bëri këtë në Dhiatën e Vjetër. Për vite me radhë, ai dërgoi gjatë natës ushqim në mënyrë të mrekullueshme për të plotësuar nevojat e popullit të tij, ndërsa endeshin në shkretëtirë pas largimit të tyre nga Egjipti (shih Eksodi 16), ndërsa ndodhi të tjera tregojnë për plotësimin e nevojave e të paktën 100 burrave me disa copa bukësh elbi (2 Mbretërve 4:42-44). *Jezusi bëri pikërisht të njëjtën gjë!* Ai me pesë copë bukë dhe dy peshq ushqeu mbi pesë mijë njerëz, saqë ata “të gjithë hëngrën dhe u ngopën”, duke mbledhur “tepricat në dymbëdhjetë kosha plot” (Mateu 14:13-21). Në një rast tjetër, shtatë bukë dhe pak peshq të vegjël plotësuan nevojat e mbi katër mijë njerëzve dhe me tepricat u mbushën shtatë kosha (shih Mateu 15:37-38).

6. Nëse Perëndia u bë njeri, ai do të ishte në gjendje të shëronte sëmundjet kur të donte ai

Në Dhiatën e Vjetër, fuqia e Perëndisë për të bërë këtë ishte e tillë, saqë i tha popullit të tij: “Unë jam Zoti që të shëron” (Eksodi 15:16). *Dhe Jezusi shëroi sëmundjet e çdo lloji kurdo që ai dëshoi!* Ai shëroi të verbrit, shurdhët, memecët, të çalët, leprosët dhe të paralizuarit. Në fakt, në një rast e shohim atë “duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull” (Mateu 4:23). Fuqia e tij shëruese shkoi përtej anës fizike dhe përfshiu çlirimin e “të gjithë ata që ishin të pushtuar nga djalli” (Veprat e Apostujve 10:38).

7. Nëse Perëndia u bë njeri, ai mund të sillte në jetë të vdekurit

Perëndia e bëri këtë në kohërat e Dhiatës së Vjetër. Ai përdori profetin Elia për të sjellë në jetë djalin e vejushës (shih 1 Mbretërve 17:17-24) dhe profetin Elise për t'i dhënë jetën një fëmije tjetër (shih 2 Mbretërve 4:8-37). *Jezusi kreu të njëjtën mrekulli mahnitëse disa herë!* Ai ringjalli të paktën tre njerëz, përfshi dikë që ishte varrosur për katër ditë (shih Luka 7:11-17; Mateu 9:18-26; Gjoni 11:1-44).

8. Nëse Perëndia u bë njeri, ai mund të kontrollonte elementët natyrorë

Shembulli më i njohur i Dhiatës së Vjetër për këtë ndodhi në Detin e Kuq, të cilin Perëndia e hapi që izraelitët t'i shpëtonin robërisë në Egjipt (shih Eksodi 14:1-31). *Jezusi tregoi të njëjtin kontroll!* Kur ai me dishepujt e tij u gjendën në mes të “furtunës” në detin e Galilesë dhe dishepujt menduan se ishte e sigurt se do të mbyteshin, Jezusi “i bërtiti erës dhe tërbimit të ujit; dhe këto u qetësuan dhe u bë bunacë” (Luka 8:24).

Dikush mund të shkojë deri atje, sa të shtojë edhe një pikë tjetër:

9. Nëse Perëndia u bë njeri dhe në njëfarë mënyre do të vdiste, ai do të kthehej në jetë

Natyrisht, kjo është e vërtetë, sepse ai është “Perëndia i kohërave të lashta” (Ligji i Përtërirë 33:27). *Megjithatë, kjo është pikërisht ajo që Jezusi bëri!* Pas ekzekutimit të tij publik, ai iu shfaq shumë herë ndjekësve të tij, duke u “paraqitur i ngjallur me shumë prova bindëse” (Veprat e Apostujve 1:3) para se të ngjitej “në qiell” (Marku 16:19). Është thënë se ka më tepër prova për ringjalljen e Jezusit, sesa për pushtimin romak të Britanisë rreth dhjetë vjet më vonë.

Këto nëntë përputhje janë mbresëlënëse. Hetuesit modernë ndonjëherë shfrytëzojnë bërjen e profilit të personit, kur një ekspert rendit karakteristikat e mundshme të një personi. Më pas, ato futen në një bazë të dhënash

për të parë nëse ka ndonjë përputhje. Nëse një profilizues do të mblidhte të gjitha të dhënat biblike që kemi rreth Perëndisë dhe pastaj të kërkonte një përputhje midis gjashtëdhjetë miliardë njerëzve që kanë jetuar, ai do të gjente vetëm një person: Jezusin nga Nazareti.

PERËNDIA ME NE

Megjithatë, vetëm sa kemi prekur sipërfaqen e dëshmisë biblike se Jezusi është Perëndi. Diku tjetër na thuhet se “në të u krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato mbi dhe, gjërat që duken dhe ato që nuk duken . . .” (Kolosianëve 1:16) dhe se ai i mban “të gjitha me fjalën e fuqisë së tij” (Hebrenjve 1:3). Bibla thotë, gjithashtu, se “tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë” (Kolosianëve 2:9) dhe se në Jezusin shohim “shkëlqimin e lavdisë së tij dhe vulën e qenies së tij” (Hebrenjve 1:3).

Grëfimi i Mateu për ngjizjen dhe lindjen e Jezusit na tregon se këto përmbushën një profeci të njohur të Dhiatës së Vjetër, shkruar shtatëqind vjet më parë: «Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t'i vënë emrin Emanuel, që do të thotë: “Zoti me ne”» (Mateu 1:23, duke cituar Isainë 7:14). Profecitë e Dhiatës së Vjetër kishin nganjëherë “plotësim të dyfishtë”, duke u plotësuar në mënyrë të kufizuar shumë shpejt pasi ishin profetizuar, pastaj në mënyrë më të plotë, shekuj më vonë, dhe Mateu thotë se lindja e Jezusit ishte përmbushja përfundimtare e kësaj profecie. Edhe pse Jezusi nuk është quajtur asnjëherë në mënyrë të drejtpërdrejtë “Emanuel” në Dhiatën e Re, kemi parë mjaftueshëm për të kuptuar se emri shkon në mënyrë të përsosur.

POHIMI I MISIONIT

Morëm goxha hapësirë për të nxjerrë se kush është Jezusi me të vërtetë, sepse, nëse nuk e kemi të qartë këtë, asnjëherë nuk do të jemi në gjendje t'i përgjigjemi pyetjes së titullit tonë: “Pse erdhi Jezusi në tokë?”. Disa njerëz kanë ide ekzotike për misionin e madh apo për arritjet e jetës së tyre. Associated Press një herë publikoi historinë e një fisniku anglez, i cili ia kishte kushtuar

pjesën më të mirë të jetës së tij përpjekjes për të krijuar një mi laraman të përsosur. Një gazetë greke rendiste arritjen më të madhe të një peshkopi në Kishën Ortodokse greke, sepse kishte zhvendosur kockat e Shën Andreas nga Italia në Greqi. Më 2006, një burrë në Shtetet e Bashkuara të Amerikës theu rekordin botëror duke shpuar trupin e tij një mijë herë. Kur e pyetën se pse e kishte bërë këtë, ai u përgjigj: “Desha thjesht të bëja diçka të dobishme me jetën time”!

Shumë prej nesh kemi qëllime dhe ambicie që janë më realiste dhe i zhvillojmë ato në vitet e hershme apo në ndonjë fazë të mëvonshme të jetës. Ajo që e bën Jezusin unik është se domethënia dhe qëllimi i jetës së tij u përcaktuan para se të lindte. Ashtu siç e pamë më parë, mesazhi që Perëndia i dha Jozefit thoshte jo vetëm që fëmija që Maria mbante në bark ishte “vepër e Frymës së Shenjtë” (Mateu 1:20), por përfshinte këtë urdhër: “ti do t’i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre” (Mateu 1:21). Diku tjetër, Bibla na thotë se “Ati e dërgoi Birin për të qenë Shpëtimtar i botës” (1 Gjonit 4:14). Jezusi e përdori këtë në pohimin e misionit të tij: “Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur” (Luka 19:10).

Nuk duhet të guxojmë të anashkalojmë atë që thuhet këtu! Jezusi erdhi nga qielli në tokë në një mision shpëtimi të planifikuar, të fuqizuar dhe të realizuar nga të tre personat e Trinisë: Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë. Kjo do të jetë gjithnjë diçka që asnjëherë nuk do ta kuptojmë siç duhet. Bibla e quan “misterin e Perëndisë, që është Krishti” (Kolosianëve 2:2), por ne duhet të jemi të qartë për diçka. Kjo nuk ishte sikur kreu i shtëpisë të urdhërojë birin ngurrues të largohet nga shtëpia për një detyrë të vështirë, apo një partner i ri në një firmë të detyrohet t’u bindet udhëzimeve nga eprori. Në vend të kësaj, Bibla na thotë se ky mision u planifikua nga Perëndia “përpara krijimit të botës” (1 Pjetrit 1:20) dhe u vu në veprim në atë që ne e quajmë “Krishtlindja e parë”.

“Ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre.”

“Ati e dërgoi Birin për të qenë Shpëtimtar i botës.”

“Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur!”

MESAZHI I VËRTETË I KRISHTLINDJES

Në një dallim të qartë nga ideja e shumë njerëzve rreth Krishtlindjes, tre pohimet që sapo i vumë në pah na thonë të vërtetën reale se përse Jezusi erdhi në tokë:

- “Ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre” (Mateu 1:21).
- “Ati e dërgoi Birin për të qenë Shpëtimtar i botës” (1 Gjonit 4:14)
- “Biri i njeriut [pra, Jezusi] erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur” (Luka 19:10).

Të gjitha këto përcjellin ndjesinë e një urgjence serioze. Ato na thonë se Jezusi erdhi për të “shpëtuar” njerëzit, se këta njerëz janë “të humbur” dhe se ata janë të humbur për shkak të “mëkateve” të tyre. Por kush janë këta njerëz? Çfarë do të thotë të jesh “i humbur”? Çfarë nënkupton “mëkatet”? Dhe a ka rëndësi nëse mëkatarët shpëtohen apo jo? Është, natyrisht, koha të mendohemi seriozisht dhe duhet të fillojmë duke krijuar një tablo të qartë rreth asaj që nënkupton “mëkati”. Shumë njerëz mendojnë se ai kufizohet thjesht me krimet e mëdha, si: vrasja, përdhunimi, agresioni apo abuzimi i fëmijëve, por Bibla na thotë të vërtetën reale dhe shpjegon se si dhe kur u bë pjesë e jetës njerëzore për herë të parë.

Si kurorëzim i lavdisë së krijimit, “Perëndia krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së vet, sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë; ai krijoi mashkullin e femrën” (Zanafilla 1:27). Prindërit tanë të parë, Adami e Eva, u krijuan të patëmetë dhe jetuan për njëfarë kohe në harmoni të përsosur me Perëndinë, me natyrën dhe me njëri-tjetrin. Pastaj, në njëfarë pike (nuk na thuhet se kur), në një akt të papritur kundërshtimi, ata u rebeluan kundër urdhrit të Perëndisë dhe vendosën t’i bënin gjërat në mënyrën e tyre. Teologët e quajnë këtë “Rënia e njeriut” dhe kjo ishte pika kur “mëkati hyri në botë” (Romakëve 5:12), me pasoja katastrofike. Marrëdhënia e tyre me Perëndinë u prish dhe prirja e tyre natyrore për të bërë të mirën u zëvendësua nga prirja natyrore për të bërë të keqen. Ata humbën ekuilibrin e tyre moral dhe zhvilluan një dëshirë për të bërë të keqen.

Ndërsa ishin të dy fajtorë, Bibla përqendrohet tek Adami, për të theksuar pikën që duhet të kuptojmë ne. Ai nuk ishte vetëm kreu natyror i racës njerëzore, por gjithashtu edhe kreu përfaqësues i saj dhe, si i tillë, e mori me vete njerëzimin. Kur filloi të kishte fëmijë, ata lindën “njëlloj në shëmbëlltëri të tij” (Zanafilla 5:3). Ata dhe pasardhësit e tyre trashëguan jo vetëm natyrën fizike të babait të tyre, por edhe natyrën e tij frymërore: *dhe ne kemi bërë të njëjtën gjë*. Mbreti i famshëm i Izraelit, Davidi, një prej burrave më të mëdhenj në Dhiatën e Vjetër, e miratoi këtë kur rrëfeu: “Ja, unë jam mburajtur në paudhësi, dhe nëna ime më ka lindur në mëkat” (Psalmi 51:5). E njëjta gjë vlen edhe për ne. Nëse nëna jote të ka mbajtur nëntë muaj në bark, ti je një mëkatar nëntë muaj para se të lindje!

Andrew McGowan, në librin e tij *Lindja e Re*, paraqet një ilustrim të jashtëzakonshëm të gjendjes së rënë të njeriut:

Në një ishull në një prej famullive të mia të hershme ishte një makinë e vjetër, e cila përdorej si qymez pulash. Ajo ende dukej si një makinë e zakonshme, por nuk ishte në gjendje të kryente funksionin për të cilin ishte planifikuar dhe ndërtuar në fillim. Njerëzimi është në të njëjtën gjendje. Spektakli qesharak i burrave e grave që e kanë shpallur veten se janë të pavarur nga Krijuesi i tyre është po aq patetik, sa edhe makina që ishte kthyer thjesht në një qymez pulash. Bibla na thotë se njeriu u bë sipas shëmbëlltërisë së Perëndisë, por me Rënien kjo shëmbëlltëri u shpërfytyrua dhe natyra e tij u prish në çdo pjesë. Për shkak të Rënies dhe shthurjes e degjenerimit të njerëzimit që erdhën si pasojë e saj, çdo qenie njerëzore që lind në këtë planet është mëkatarë dhe është në rebelim të vazhdueshëm kundër Perëndisë.²⁰

Kjo mund të jetë e vështirë për t’u pranuar, por e pamundur për t’u mohuar. Problemi ynë më i madh moral nuk është ajo që bëjmë, por çfarë jemi! Të gjithë ne lindim mëkatarë, sepse, si pasardhës të Adamit,

Problemi ynë më i madh moral nuk është ajo që bëjmë, por çfarë jemi!

20 A. T. B. McGowan, *Lindja e Re*, Christian Focus Publications, f. 25-26.

kemi trashëguar një natyrë fajtoare të rënë dhe një prirje fatale për të shkelur ligjin e Perëndisë.

SHKELJE

Një prej fjalëve të Biblës për mëkatin është “shkelje”, një fjalë që do të thotë të shkelësh mbi vijën dhe të shkelësh ligjin. Ajo mëson se “atje ku nuk ka ligj, nuk ka as shkelje” (Romakëve 4:15), gjë që është e drejtpërdrejtë, por e vërtetë është edhe ana tjetër e së njëjtës së vërtetë. Nëse jam duke i dhënë makinës në një pjesë të rrugës ku nuk ka kufizime të shpejtësisë, mund të shkel pedalin e gazit në maksimum, pa pasur frikë se mos më vihet gjobë, por nëse eci me tetëdhjetë kilometra në orë në një rrugë ku kufizimi maksimal i shpejtësisë është gjashtëdhjetë kilometra unë po shkel ligjin dhe jam fajtor për shkeljen.

Ilustrimi nuk mund të ishte më i thjeshtë, as zbatimi i tij më serioz, sepse Bibla thotë se ne jemi të gjithë shkelës të vazhdueshëm të ligjit. Nëse dyshon apo mohon këtë, ti nuk je përballur seriozisht me faktin se “Ligji i Zotit është i përsosur” (Psalmi 19:7) dhe se shkelja e tij, qoftë edhe një herë të vetme, të bën shkelës. Nëse një polic do të më ndalonte se kam shkelur kufirin e shpejtësisë, nuk do të ishte mbrojtje po të provoja se i kam zbatuar të gjitha ligjet e tjera të trafikut. Ligji i Perëndisë nuk është si një grumbull gurësh, ku heqja e njërit zor se mund të përbënte ndryshim. Është si një copë xhami: një e krisur dhe tërë xhami është i cenosur; ose mund të krahasohet me vargonin e një spirance: një hallkë e këputur dhe anija nuk është më e sigurt. Bibla thotë: “Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat” (Jakobi 2:10). Ti mund të mos kesh kryer kurrë vrasje apo tradhti bashkëshortore, apo të kesh qenë fajtor për abuzimin ndaj fëmijëve, shpërndarës droge, hajdut apo agresor: por çfarë mund të thuash për krenarinë, zilinë, joshjen, egoizmin, pandershmërinë, hidhërimin, lakminë apo xhelozinë? Çfarë mund të thuash për mëkatet e gjuhës, si gënjeshttrat, përgojimi, thashethemet, kritika jo e drejtë, blasfemia apo të folurit e papastër? Çfarë mund të thuash për gjërat që ke *dështuar* t’i

“Kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat.”

bësh? A ke bërë gjithmonë gjithë të mirën që mund të bëje? A e ke zbatuar gjithmonë “Rregullin e Artë” të thënë nga Jezusi: “Gjithçka, pra, që ju dëshironi t’ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre” (Mateu 7:12). Mbase jo të gjithë kemi mëkatuar në të njëjtën mënyrë apo në të njëjtën shkallë, apo me të njëjtën njohje të asaj që po bënim, por kaq është e sigurt: të gjithë kemi mëkatuar dhe një mëkat është i mjaftueshëm për të na bërë fajtorë në sytë e Perëndisë dhe për të merituar gjykimin e tij.

MOS GODITJA NË SHENJË

Diku tjetër Bibla thotë që të mëkatosh do të thotë të mos arrish të plotësosh standardin e Perëndisë dhe kjo përputhet me atë që kemi parë deri tani. Mësimi i Biblës për këtë mund të përmblihet në një fjalë: “Sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë” (Romakëve 3:23). Pjesa e parë e kësaj fjalie tregon se ne të gjithë jemi shkelës të ligjit dhe kushdo që mohon këtë thjesht nuk po mendon drejt: “Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejmë vetveten dhe e vërteta nuk është në ne” (1 Gjonit 1:8). As nuk e shkelim ligjin e Perëndisë me raste. Ligji i Perëndisë kërkon përsosmëri absolute në fjalë, mendim dhe veprim, që do të thotë se, nëse një person ka mëkatuar (pra, nuk ka qenë plotësisht i përsosur) mesatarisht një herë në orë do të thotë se ka shkelur ligjin e Perëndisë njëzet e katër herë në ditë, 168 herë në javë dhe 8 736 herë në vit. Një person që vdes në moshën shtatëdhjetëvjeçare do të qëndrojë para Perëndisë me plot 600,000 mëkate për të dhënë llogari.

Kjo është shumë serioze, por pjesa e dytë e fjalisë i përkeqëson edhe më shumë gjërat, sepse thotë se të gjithë “*u privuam nga lavdia e Perëndisë*”. Koha e tashme e përdorur këtu na tregon se ne jemi të privuar nga lavdia e Perëndisë *gjatë gjithë kohës*. Kur e pyetën: «“Cili është i pari i të gjithë urdhërimeve?” . . . Jezusi u përgjigj: “ . . . Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!”» (Marku 12:28-30, duke cituar Ligjin e Përtërirë 6:4, 5). Kjo është një përmbledhje e shkëlqyer e katër urdhërimeve të para të Dhjetë Urdhërimeve (shih Eksodi 20:1-7), të cilat trajtojnë marrëdhënien tonë me Perëndinë. Më pas, Jezusi vazhdoi me një përmbledhje tjetër të shkëlqyer të

gjashtë urdhërimeve të tjera: “Duaje të afërmin tënd porsi vetveten” (Marku 12:31, duke cituar Levitikun 19:18). Këto përfshijnë marrëdhëniet tona vetjake në shtëpi, në punë, në shkollë, në orët tona të pushimit dhe kudo ku jetët tona ndikojnë te të tjerët. Duke hedhur një vështrim te çdo mendim, fjalë dhe veprim në javën e shkuar, a do të ishte ndërgjegjja jote absolutisht e pastër? A ke qenë në mënyrë të përsosur i mirë, i ndershëm, i përlur, i dashur dhe i pastër *gjatë gjithë kohës*? A ka qenë çdo mendim, fjalë dhe veprim i tillë që edhe Perëndia të mos gjente gabim në to? Bibla pyet: «Kush mund të thotë: “Pastrova zemrën time, jam i pastruar nga mëkati im”?» (Fjalët e Urta 20:9). Pyetja është vetjake dhe e pashmangshme. Ajo ka vetëm një përgjigje.

Atëherë, çfarë mund të themi për urdhërimin që Bibla e quan: “i pari i të gjithë urdhërimeve”? A e ke dashur me të vërtetë Perëndinë me çdo pjesë të qenies tënde, në çdo rrahje të zemrës tënde, çdo atom të intelektit tënd, çdo gram të energjisë tënde, në çdo çast të jetës tënde? Nëse jo, atëherë je fajtor për shkeljen e urdhërimit më të madh të Perëndisë dhe, për këtë arsye, ke kryer mëkatin më të madh.

A e ke dashur me të vërtetë Perëndinë me çdo pjesë të qenies tënde, në çdo rrahje të zemrës tënde, çdo atom të intelektit tënd, çdo gram të energjisë tënde, në çdo çast të jetës tënde?

Këto faqe të fundit mund të tingëllojnë shumë ndryshe nga ideja që ka pjesa më e madhe e njerëzve për Perëndinë. Ato mund të tingëllojnë gjithashtu shumë ndryshe nga ajo për të cilën është Krishtlindja, *por ato flasin pikërisht për çfarë është e gjitha*, sepse Jezusi erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët dhe ne jemi mëkatarë. Por pse iu desh të vinte dhe a mund të na shpëtojë ai?

VRASËSI

Nganjëherë, njerëzit i trajtojnë disa mëkate jo seriozisht. Pandershmëria, dehja, vjedhja e vogël, abuzimi me drogën, imoraliteti dhe madje tradhtia bashkëshortore, janë shumë mëkate me të cilat disa njerëz tallen apo përfshihen në to duke menduar pak apo aspak për rrjedhojat. Ata po bëjnë gabimin më të tmerrshëm kur bëjnë një gjë të tillë, sepse Bibla na paralajmëron se mëkati

nuk është lodër, por vrasës. Tre pohime duhet të mjaftojnë për të na bindur për këtë:

- “Shpirti që mëkaton ka për të vdekur” (Ezekieli 18:4).
- “Paga e mëkatit është vdekja” (Romakëve 6:23).
- “Mëkati, si të kryhet, ngjiz vdekjen” (Jakobi 1:15).

Lidhja midis mëkatit dhe vdekjes është aq e fortë, saqë Bibla e quan “ligji i mëkatit dhe i vdekjes” (Romakëve 8:2). Ky ligj është po aq i pandry-shueshëm dhe themelor, sa edhe ligji i rëndësës: mëkati sjell gjithnjë vdekje dhe vdekja është gjithnjë pasojë e mëkatit.

Përveç kësaj, vdekja ka tri përmasa dhe në Bibël nuk nënkupton asnjëherë *shkatërrim*, por *ndarje*.

Së pari, mëkati shkakton *ndarjen nga Perëndia*, ndërsa ne jemi akoma gjallë këtu në tokë. Bibla flet për njerëz që janë fizikisht gjallë, por “të vdekur në faje dhe në mëkate” (Efesianëve 2:1).

Së dyti, mëkati shkakton *ndarjen e shpirtit nga trupi*. Askush nuk bën pyetjen: “A ka vdekje pas jetës?”. Mëkati e bën këtë të pashmangshme. Megjithatë, kur një person arrin në fund të kësaj jete tokësore, ai apo ajo nuk asgjësohet. Fryma vazhdon të jetojë, por jo më me trup, sepse ky menjëherë bëhet kufomë.

Mëkati sjell gjithnjë vdekje dhe vdekja është gjithnjë pasojë e mëkatit.

Së fundi, dhe më e keqja nga të gjitha, mëkati çon në “vdekjen e dytë” (Zbulesa 20:14). Kjo vjen pas Ditës përfundimtare të Gjyqit, kur ata që nuk e rregulluan marrëdhënien me Perëndinë gjatë jetës së tyre tokësore do të *ndahen përgjithmonë nga dashuria, mëshira dhe hiri i tij* dhe do të marrin mbi vete atë që Jezusi e quajti “mundim të përjetshëm” (Mateu 25:46). Fjala më e njohur biblike është “ferri”.

Mëkati nuk është lodër, por tiran, dhe ka pasojat më të tmerrshme. Asgjë tjetër nuk mund të jetë më e rëndësishme për dikë, sesa të shpëtohet nga këto gjëra.

SHPËTIMI

Tani mund të shohim se çfarë është *me të vërtetë* Krishtlindja. Në pohimin e madh të C. S. Lewis-it: “Perëndia ka zbritur në këtë planet të pushtuar nga armiku në trajtë njerëzore”.²¹ Në atë Krishtlindje të parë, Perëndia erdhi në botë në personin e Birit të tij, Jezu Krishtit, për të shpëtuar mëkatarët nga ndëshkimi i tmerrshëm i mëkatit dhe për t’u dhënë atyre një marrëdhënie të gjallë me të, si në këtë jetë ashtu edhe në atë që do të vijë. Por si u arrit ky shpëtim?

Së pari, *Jezusi lindi pa mëkat*. Meqenëse asnjë baba njerëzor nuk mori pjesë në ngjizjen e tij, nuk kishte lidhje mëkatore me Adamin dhe brezat e mëpashëm. Kjo është arsyeja se pse engjëlli i tha Marisë se Jezusi do të quhej “i shenjtë . . . Bir i Perëndisë” (Luka 1:35).

Së dyti, *ai jetoi pa mëkat* dhe në jetën e tij të përsosur i plotësoi të gjitha kërkesat e ligjit të shenjtë të Perëndisë. Ai vetë e tha atë kur foli për marrëdhënien e tij me Perëndinë Atë: “Unë bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë” (Gjoni 8:29).

Së treti, *ai pagoi ndëshkimin e tmerrshëm që meritonte mëkati njerëzor*. Ai, me dëshirën e tij, vdiq në vend të mëkatarëve dhe për ta. Pali thotë: “Krishti vdiq në kohën e tij për të paudhët” (Romakëve 5:6). Pjetri shkruan: “Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia” (1 Pjetrit 3:18) dhe Gjoni na thotë se Jezusi “dha jetën e vet për ne” (1 Gjoni 3:16). Jezusi u bë përgjegjës për mëkatet e njerëzve sikur ai vetë t’i kishte kryer ato dhe pagoi plotësisht dënimin që ata meritonin. Ai jo vetëm vdiq fizikisht, por ndjeu ndarjen e tij nga Ati aq thellë, saqë, ndërsa po vdiste në kryq, ai thirri me zë të lartë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” (Mateu 27:46). Vdekja e tij nuk ishte thjesht një mënyrë dramatike për t’i dhënë fund një jete të shquar. Jezusi, duke vdekur në kryq,

Në atë Krishtlindje të parë, Perëndia erdhi në botë në personin e Birit të tij, Jezu Krishtit, për të shpëtuar mëkatarët nga ndëshkimi i tmerrshëm i mëkatit dhe për t’u dhënë atyre një marrëdhënie të gjallë me të.

21 C. S. Lewis, *Çështja e Krishterimit*, Touchstone Books, f. 40-41.

duroi plotësisht ndëshkimin e tmerrshëm për mëkatën që kërkohet nga një Perëndi i shenjtë.

Por ky nuk është fundi i historisë! Ndërsa Jezusi kishte plotësuar tërësisht kërkesat e ligjit të shenjtë të Perëndisë, jo vetëm duke jetuar një jetë të përsosur, por duke paguar plotësisht ndëshkimin që kërkonte ligji, “nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante atë” (Veprat e Apostujve 2:24) dhe ditën e tretë ai u ngjall prej së vdekurish. Ai, para se të ngjitej në qiell, “iu paraqit i ngjallur me shumë prova bindëse” qindra njerëzve (Veprat e Apostujve 1:3) dhe tregoi se “Krishti, që u ringjall prej së vdekurish, nuk vdes më; vdekja s’ka më pushtet mbi të” (Romakëve 6:9).

ARSYEJA E KRISHTLINDJES

Guvernatori i Bankës së Anglisë, duke komentuar mbi rezultatet tregtare të Britanisë së Madhe disa vjet më parë, tha: “Rëndësia e vërtetë e Krishtlindjes nuk do të njihet deri për Pashkë!”. Ai shprehu më tepër të vërtetë nga sa dinte realisht! Në atë Krishtlindje të parë, Jezusi erdhi për të shpëtuar mëkatarët që ishin të humbur në mënyrë të pashpresë dhe në atë Pashkë të parë ringjallja e tij provoi se misioni kishte qenë i suksesshëm, duke ngadhënjyer përgjithmonë ndaj mëkatit dhe dënimit që ai sjell.

Ky është festimi i vërtetë i Krishtlindjes: shumë ndryshe nga ajo që shohim sot. Në botën tonë moderne, sezoni i Krishtlindjes duket se fillon çdo vit e më herët, me një ritëm që shpejtohet javë përpara se të shpërthejë me turrat e kartolinave dhe të biskotave, me mbrëmje dhe dhuratat, kohë festive dhe argëtim. Shpresoj se tani mund të dalloni se si të gjitha këto gjëra shpërfillojnë

kuptimin e plotë të Krishtlindjes.

Miliona njerëz që
gëzohen me pranimin
e dhuratave, të mëdha
apo të vogla, refuzojnë
të pranojnë dhuratën
më të madhe të ofruar
ndonjëherë.

Për shumë njerëz është e vështirë të imagjinohet Krishtlindja pa një vorbull dhënieje e marrjeje dhuratash. Megjithatë, ata miliona njerëz që gëzohen me pranimin e dhuratave, të mëdha apo të vogla, refuzojnë të pranojnë dhuratën më të madhe të ofruar ndonjëherë, e cila mund të bëhet e tyre në çdo kohë të vitit.

Ja cila është: “Dhurata e Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu Krishtin, Zotin tonë” (Romakëve 6:23).

Në dhjetor të vitit 2005 programi *E dielë* i Radios 4 të BBC-së transmetoi një “Konkurs mbi versionin e shkurtuar të Krishtlindjes”, në të cilin dëgjuesit ftoheshin të ndiqnin se kush mund të tregonte më mirë historinë e Krishtlindjes në tridhjetë sekonda. Bibla i përgjigjet pyetjes në më pak se tri sekonda: “*Krishti erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët*”. Për të kuptuar domethënien e vërtetë të Krishtlindjes duhet të shohim përtej xhinglave dhe stolive, mbrëmjeve dhe dhuratave, ushqimit dhe qejfit. Ne duhet të përqendrojmë mendjet tona rreth faktit se Jezusi nuk erdhi në botë si diplomat, politikan, ekonomist, psikolog apo shkencëtar, por si Shpëtimtar. Ai erdhi për të zgjidhur problemin më të madh dhe për të na dhënë një marrëdhënie të gjallë me Perëndinë, që do të shndërrojë jetët tona këtu dhe tani dhe do t’i pasurojë përgjithmonë ato në qiell.

PRANIMI I DHURATËS

Atëherë, si mund ta marrësh këtë dhuratë të mrekullueshme? Përgjigja e Biblës është shumë e qartë: “Pendimi te Perëndia dhe... besimi në Zotin tonë Jezu Krisht” (Veprat e Apostujve 20:21).

Së pari, *ti duhet të pendohesh para Perëndisë*. Jezusi e tha qartë se “nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë” (Luka 13:5). Pendimi fillon me një ndryshim mendjeje: rreth Perëndisë, Jezusit, mëkatit dhe vetes tënde. Do të thotë të pranosh se je mëkatar (pavarësisht se sa të mirë e ke menduar veten) dhe t’i kërkesht singërisht Perëndisë të të japë forcë t’i kthesh kurrizin mëkatit dhe të fillosh të jetosh sipas mënyrës që i pëlqen atij.

Së dyti, *ti duhet të besosh në Jezu Krishtin*. Kjo do të thotë shumë më tepër sesa të besosh se ai ekziston apo madje se është Biri i përjetshëm i Perëndisë, i cili erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët. Do të thotë *t’i besosh atij*, duke ia dorëzuar veten atij me gjithë zemër, duke u mbështetur tek Ai që të bëjë për ty atë që ti nuk e bën dot për veten. Nëse dëshiron të fluturosh përgjatë Atlantikut, nuk do të mjaftonte të shikoje nga larg avionin dhe të besojë se është në gjendje të bëjë udhëtimin; ti duhet të hipësh në të, t’ia besosh jetën

tënde ekuipazhit në kabinë dhe të besosh se ata do të kalojnë përtej. Besimi në Jezusin do të thotë t'i besosh atij me gjithë zemrën tënde, duke ia dorëzuar plotësisht veten atij.

“Çfarë do të bësh për Krishtlindje”, është një pyetje që miliona njerëz e bëjnë çdo ditë për javë të tëra para 25 dhjetorit. Çfarëdo kohe e vitit që të jetë, ndërsa ti lexon këtë libërth, dua të të bëj një pyetje shumë më të rëndësishme? *Çfarë do të bësh me Jezu Krishtin?* C. S. Lewis i parashtron të gjitha alternativat e mundshme: “Ose ky njeri ishte, dhe është, Biri i Perëndisë, ose është një i marrë apo edhe më keq. Ti mund t’ia heqësh vizën si i marrë, mund ta pështysh dhe ta vrasësh si demon, ose mund të biesh te këmbët e tij dhe ta quash Zot e Perëndi. Por le të mos shpikim ndonjë mbrojtje të pakuptimtë që ai është një mësues i madh morali. Ai nuk na e ka lënë të hapur këtë shteg. Ai as nuk e kishte një qëllim të tillë.”²²

Nuk ka vend për manovra këtu; Jezusi tha: “Kush nuk është me mua, është kundër meje” (Mateu 12:30) dhe, ashtu siç kemi parë tashmë, të qenët kundër Jezusit sjell pasoja të tmerrshme e të përjetshme. Pse të harxhosh një ditë tjetër, një Krishtlindje tjetër, një vit tjetër, dhe pjesën tjetër të jetës, duke i rezistuar me kokëfortësi dashurisë së Perëndisë dhe t’i drejtohesh shkatërrimit të përjetshëm? Jezusi erdhi në tokë, jetoi, vdiq dhe u ngjall përsëri në mënyrë që mëkatarët të kenë jetën e përjetshme “e ta kenë me bollëk” (Gjoni 10:10). Në rrëfimin e Mateut për Krishtlindjen e parë, dijetarët lanë gjithçka për të gjetur Jezusin dhe, kur e gjetën, “ranë përmbys dhe e adhuruan” (Mateu 2:11). Burra e gra të mençura bëjnë sot të njëjtën gjë. Më lejo të të nxis që të bashkohesh me ta. Ktheji kurrizin mëkatit tënd, vendos besimin tënd në Jezusin si Shpëtimtarin tënd dhe dorëzo jetën tënde në duart e tij si Zoti yt.

Asnjë Krishtlindje nuk do të jetë më e njëjtë për ty, dhe as ditët e tjera!

Në rrëfimin e Mateut për Krishtlindjen e parë, dijetarët lanë gjithçka për të gjetur Jezusin dhe, kur e gjetën, “ranë përmbys dhe e adhuruan” Burra e gra të mençura bëjnë sot të njëjtën gjë.

²² C. S. Lewis, *Krishterimi i thjeshtë*, Macmillan Co., f. 40-41.

Nëse këto fjalë ju kanë shtyrë të mendoni mbi problemet e shpirtit,
ju ftojme të na shkruani, dhe do të na vijë mirë t'ju ndihmojmë:

Botojmë apo shpërndajmë librat që vijnë:

Guxoj të qëndroj i vetëm!	Perëndim, lindje - Një dorë miku	
Delet e mia e dëgjojnë zërin Tim	Rikthimi	
Kisha Ungjillore		
Dallimet kryesore në mes; Islamizmit dhe	Të jesh në rregull me Perëndinë	(JBL)
Krishterimit	Evolucioni:Fakt apo Trillim?	(JBL)
Përgjigjet për Dëshmitarët e Jehovait	Përse ta besojmë Biblën?	(JBL)
Bektashinjtë edhe Krishti	Ku është Perëndia kur gjërat shkojnë keq?	(JBL)
10 Shishe qumësht	A e ka hequr qafe shkenca Perëndinë	(JBL)
Mesazhi i Jobit	A beson Perëndia te ateistët?	(JBL)
Si të çlirohemi prej hidhërimit		
Si të jetojmë të lumtur	Mashtrimi - Evolucion	(HEP)
Përse nuk ndërhyr Perëndia?	Larg Perëndisë	(HEP)
Të lindur skllëvër	Lexo Markun mëso	(HEP)
Siguria	Libri i përgjigjeve	(HEP)
Asgjë tjetër nuk ka rëndësi	Çfarë besojnë ungjillorët	(HEP)
Dashtë Perëndia	Satani i flakur jashtë	(HEP)
Kallinj nga duajt e korrur (Lexime ditore)	Jezu Krishti dhe Ai i kryqëzuar	(HEP)
Shpallja e drejtësisë	Kryqi - Vënia në vend e	
Rrugë biblike në Shqipërinë e vjetër	drejtësisë së Perëndisë	(HEP)
Të ecurit me Perëndinë	Eja me besim te Krishti	(HEP)
Në frymë dhe në të vërtetën	Kërkimi i shenjtërisë	(HEP)
Dyfish i çliruar	I dashur Timote	(HEP)
Të lirë në Krishtin	Vëllezërve të dashur në Kolos	(HEP)
Mposht dyshimin	Darvini dhe Darvinizmi	(HEP)

Këta libra mund të gjenden te:

Biblioteka Ungjillore e Krishterë, Rr. Zenel Baboçi Nr. 37, Tiranë

ose

Lajmi i Mirë Rruga Frosina Plaku 36/3, Tiranë

ose duke i porositur nga

**AEM - MISIONI UNGJILLOR, Lagja 18 shtatori,
pranë Uzinës metalike, Gjirokastër KP 6000**

ose

Albanian Evangelical Mission 29 Bridge Street, Penybryn, Wrexham, LL13 7HP, Britania e Madhe

